



Πολιτισμός

## Παραδείσια πουλιά και ανθισμένα χέρια-Διήγημα της Ελένης Σαραντίτη

Από Ελένη Σαραντίτη - Μάρτιος 8, 2019



Διήγημα της Ελένης Σαραντίτη

Μαύρα δεν μπορούσες να τα πεις, όχι. Αλλά ούτε και καστανά. Όταν στεκόταν κοντά σε δέντρα





πρασινίζαν κι όταν κατέβαινε στην παραλία σκουραιναν, έπαιρναν ένα χρώμα όμοιο μ' εκείνο μ' βλέπεις στο βυθό του πηγαδιού. Ανθρακί, τρεμουλιαστό, που να ξανοίγει αβέβαιο τόπους τόπους.

Στις έγνοιες πλάταιναν. Και μεγεθύνονταν στη στενοχώρια. Και στην κούραση. Και στο πένθος. Και στη μοναξιά και στην αρρώστια και στο φόβο. Μονάχα στις χαρές, εκείνες τις απροσδόκητες, σπάνιες στιγμές, σ' εκείνες τις ελάχιστες, αδύναμες και αμφίβολες σαν το άρωμα λαχτάρας περσινής ανάσες, τα μάτια της χαμήλωναν, έγερναν, βυθίζονταν, σχεδόν χάνονταν και στη θέση τους φτεροκοπούσαν πουλιά.

Ωδικά πουλιά με σπάνια ομορφιά εξωτική, πουλιά παραδείσια, πελώρια, πολύχρωμα, εκθαμβωτικά, ακ εκείνες οι κορδωμένες ουρές με τα μακριά σπαθοειδή φτερά στις χίλιες αποχρώσεις του καφέ, του πράσινου, του κίτρινου, του κόκκινου, του γαλάζιου, και ω τα περήφανα φουσκωτά στήθη, και οι φωνές τους, οι φωνούλες τους. Λιγοθυμιά σου ερχόταν. Σου κοβόντουσαν τα πόδια, μυρμήγκιαζαν τα γόνατα, οι αρθρώσεις των δακτύλων πονούσαν κάθε που τ' άκουγες να πλησιάζουν κοπαδιαστά.

Βέβαια με τον καιρό και με τα τόσα βίαια, παράλογα, αλληπάλληλα γεγονότα, έπειτα από μεταναστεύσεις, ξεριζωμούς, ξεσηκωμούς, συγκρούσεις και μάχες, εκείνα τα εξαισία ουράνια πουλιά λούφαξαν ή μπορεί και να σκιάζονταν πια να πορευτούν τέτοιες ώρες τραχιές για να αναζητήσουν την κάμαρη της, που άλλωστε είχε το φως χαμηλωμένο, τρεμουλιαστό και ήταν και εκτός σχεδίου, μέσα σε μια νύχτα ξεπεταγμένο, αυθαίρετο που λένε.

\* \* \*

Είχε παρακαλέσει την Αντιγόνη να βαστάει τσίλιες κι αυτή έχτιζε μοναχή της στο σκοτάδι. Αμάθητα τα χέρια της, πλήγιασαν, πρήστηκαν, έσκασαν και στις πλίνθους επάνω έσταζε αίμα, φρέσκες στάλες πλατιές που ούτε ξεχώριζαν στη νύχτα και στην ταραχή και σκεπτόταν πως είχε συναχωθεί. «Η υγρασία», συμπέρανε, «Μάης μήνας, ανασαίνουν βαριά οι αγριόβιολες οι σεμπρεβίβες\*, τα αγριοτριαντάφυλλα και οι καστανιόλες\* όταν κοιμούνται, περασμένη και η ώρα, το αγιάζι...»

Αλλά δεν ήταν συναχωμένη, η μύτη της είχε ανοίξει. Και κρύωνε. Ένα κρύο βαθύ, αιχμηρό, της τρυπούσε τα κόκκαλα. Λίγο πιο πέρα τα παιδιά μουρμούριζαν δυσαρεστημένα, μια την κατέκριναν και μια τη συμπονούσαν. «Πού μας πας», της έλεγαν παραπονεμένα, «πού μας τραβολογάς στους ερημότοπους άναυλα;» Και τουρτούριζαν μα δεν έφευγαν, πεινούσαν μα περίμεναν, την περίμεναν, υπομόνευαν, και ευτυχώς, γιατί το πρωί η Ευανθία, μια μακρινή συγγένισσα, τους έφερε σκεπάσματα, ψωμί, τυρί και γάλα, τέσσερα μήλα και φανέλες καθαρές, και τονώθηκαν, ζεστάθηκαν και απάγκειασαν τα καημένα οπού ήταν καταταλαιπωρημένα, τα μάτια τους είχαν μαύρους κύκλους τριγύρω, παγωμένα τα δάχτυλα χεριών και ποδιών, άλουστα τα μαλλιά, λαδωμένα και αγριεμένα, γδαρμένες οι γάμπες, χτυπημένοι οι αστράγαλοι, φθαρμένα, δίχως χρώμα τα ποδήματα, τόσο περπάτημα πια και μάλιστα σ' αχάραχτα σχεδόν μονοπάτια, σε μέρη άγνωστα και μακρινά, με την καρδιά να ακούγεται σαν δρομέας που επιταχύνει.

Απάγκειασαν λοιπόν, και ως να ημερέψουν, εκείνη βάλθηκε να το ανθρωπέψει το καμαράκι και όντως, κάπως το σουλούπωσε, το συμάζεψε, τ' ομόρφυνε κομμάτι, αλλά από την κουβέρτα που κρεμόταν σαν κουρτίνα αντίς για πόρτα η Αντιγόνη την κοίταζε αποσταμένη, παραδομένη, παραμονεύοντας μήπως φανούν τα πουλιά στη θέση των ματιών της αδελφής της, να δει, να χαζέψει τα χρώματά τους, να ευχαριστηθεί, να αποξεχαστεί ακούγοντας τους κελαηδισμούς, τους γλυκούς ήχους από τα αναδέματα των φτερών. «Θα πλανήθηκαν», σκεπτόταν απογοητευμένη. «Πού θα πάνε, όμως, θα φανούν». Ωστόσο δεν φάνηκαν μέχρι το βράδυ, ούτε την άλλη μέρα, μήτε την παράλλη. «Και πώς θα κάνει η αδελφή μου δίχως τα πουλιά, μια παρηγοριά, μια ανακούφιση ήταν κι εκείνα...» στενοχωριόταν η Αντιγόνη που δεν ήξερε.

Δεν ήξερε ότι μέχρι να συνέλθουν τα παιδιά, να κατακάτσει ο αχός και ο κουρνιαχτός του δρόμου, να καταλαγιάσει η καρδιά τους που σφυροκοπούσε αγριεμένη ακόμη, ώσπου να σταματήσει το τρέμουλο των χειλιών τους, να ξελαμπικάρουν τα ματάκια τους, τα ξεγδαρμένα, φαγωμένα χέρια της αδελφής της είχαν ανέλπιστα ανθίσει και τώρα ήταν ξέχειλα από ολόφρεσκα λουλούδια. Φρέζιες και φούλια, τριαντάφυλλα και αγιοδημητριάτικα, πελαργόνια και νυχτολούλουδα, ζαμπάκια και γαλανές βιολέτες, άνθη τόσο πανώρια και ζωντανά, που έλαμψε το υγρό χωματίνο δάπεδο, τόσο μυρωδάτα και λυγερά, ώστε ήρθαν και στέναξαν τερπνά και στέριωσαν οι

## ΡΟΗ



**Χέρι στο «μαξιλάρι» ασφαλείας των 37 δις, νέο χρήμα στις τράπεζες...**

Ιούλιος 3, 2019



**Αχτσιόγλου: Η ΝΔ θέλει εθελοντική επιστροφή σε κλουβί επιτροπείας με νέα...**

Ιούλιος 3, 2019



**Αυτοταπείνωση είναι το να καμαρώνεις που είσαι υπάνθρωπος**

Ιούλιος 3, 2019



**Το μνημόνιο Στουρνάρα-Μητσοτάκη: Ευελιξία στην αγορά εργασίας, περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, λιγότερο κράτος...**

Ιούλιος 3, 2019



**Διονύσης Σιμόπουλος: Ιουλιανά λιχνίσματα και γιατρικά**

Ιούλιος 3, 2019



**Νέους κανόνες για τα ηλεκτρικά πατίνια, προτείνει το Υπ. Μεταφορών**

Ιούλιος 3, 2019



**Ερχεται καύσωνας-Εως 40 βαθμούς ο υδράργυρος**

Ιούλιος 3, 2019



**ΗΠΑ: Δεν θα επιτραπεί στην Τουρκία να έχει συγχρόνως F-35 και...**

Ιούλιος 3, 2019



**Λιβύη: Βομβάρδισαν καταυλισμό προσφύγων-40 νεκροί**



στραβοχυμένοι, φτενοί τοίχοι του αυθαίρετου.-

\*σεμπρεβίβες ή σεμπρεβίτες: τα αμάραντα, παντοτινά εύοσμα κίτρινα μικρά λουλούδια του γιαλού.

\* καστανιόλες: άγριες τουλίπες των Κυθήρων και των παραλίων της Λακωνίας (ονομάζονται και τουλίπες Γουλιμή προς τιμήν του βοτανολόγου και δικηγόρου Κωνσταντίνου Γουλιμή που πρώτος τις εντόπισε στα μέρη αυτά).